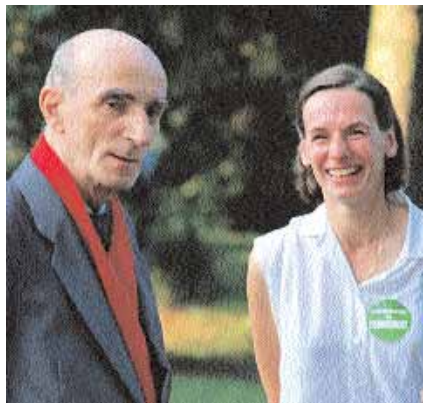

Com va començar tot...

LA COMUNITAT DE L'EMMANUEL VA TENIR ELS SEUS INICIS A PARÍS EL 1972, POC ANYS DESPRÉS DE LA CLAUSURA DEL CONCILI VATICÀ II.

La Comunitat de l'Emmanuel va néixer en el context específic de la dècada de 1970, que va estar marcada per un qüestionament sistemàtic dels fonaments de la vida social i religiosa de l'Europa occidental. Un nou món naixerà llavors, marcat per l'individualisme, sense qualsevol tipus de referència a Déu com a autoritat. En línia amb la Il·lustració, portada a les seves últimes conseqüències, l'home s'ha establert com a amo de l'univers i de si mateix, capaç d'aconseguir la felicitat tot sol, sense tenir en compte cap destí transcendent. Aquest període es va caracteritzar també per una crisi general de valors, crisi que les Esglésies no han pogut evitar.

En aquest context particularment difícil, l'Església Catòlica viu, el 1965, la clausura del Concili Vaticà II. I en ell pretén adaptar l'Església al món actual i donar algunes respostes als desafiaments actuals. És inevitable que el Concili trobi dificultats en la seva aplicació precisament per raó de la novetat del seu mètode. Però l'Esperit Sant suscita immediatament grans moviments i noves comunitats, per mostrar al món les noves formes de vida cristiana i de santedat. La Renovació Carismàtica va ser un dels més importants d'aquests moviments. Nascuda en el protestantisme nord-americà, va aparèixer a l'Església Catòlica als Estats Units en 1967, durant un cap de setma-

Pierre Goursat i Martine Laffitte-Catta.

na a la Universitat de Duquesne, i no va tardar en ser reconeguda favorablement per les autoritats de l'Església. Una parella de francesos, Christine i Xavier Le Pichon, van descobrir la Renovació als EUA. Tornant a França, el 1971, van fundar un petit grup de pregària a Brest. En aquell moment, hi havia com una espera, com una expectativa. Christine i Xavier volien compartir el que havien viscut als Estats Units. Es van posar en contacte amb el Pare Caffarel, fundador dels Equips de la Mare de Déu, que els va convidar a anar el 12 i el 13 de febrer de 1972, a la casa d'oració de Troussures, per compartir les seves experiències a una quarantena de persones. I a continuació, els convidats van rebre la gràcia de l'efusió de l'Esperit Sant. Les coses van succeir amb molta senzillesa, d'una manera gens espectacular.

Del grup de pregària a la Comunitat

Entre aquelles persones, Pierre Goursat, que llavors tenia 57 anys, i una jove resident de medicina, Martine Laffitte (ara de cognom Catta). Pierre Goursat, nascut el 15 d'agost de 1914, parisenc. Convertit a l'edat de 19 anys, va dedicar la seva vida a l'adoració i l'evangelització en una vida de celibat. Va assistir, entre d'altres, el cardenal Suhard, arquebisbe de París, que va ser un dels grans promotors de la renovació de l'evangelització en l'Església de França. Pierre estava molt preocupat per la descristianització del món modern que intueix que encara no podien veure en tota la seva plenitud. Ell pensa que els cristians, en lloc de viure cadascú per la seva banda, són cridats a convertir-se, junts, els testimonis radials de l'amor de Déu. Aquest va ser l'ideal que ell va tractar de viure, sobretot en el seu treball com a crític de cinema (abans de jubilar-se).

Al final d'aquest cap de setmana a Troussures, Martine i Pierre van entendre que alguna cosa se'ls havia donat en comú, i des de llavors, pregaven junts tots els dies. Al maig, conviden a l'apartament de Martine a París, a algunes persones a venir a pregar amb ells en aquesta gràcia de la Renovació. Però tan sols vénen tres. Un grup de pregària comença així, amb cinc

Un dels primers grups de pregària de l'Emmanuel.

persones. Un any més tard, són cinc-cents! Cal doncs traslladar-se en diverses ocasions i fundar dos grups de pregària més a París. En aquestes assemblees de pregària, succeïxen meravelles i les vides de moltes persones és transformada. El nom d' "Emmanuel" és rebut de Déu per descriure aquesta realitat que tot just s'està fundant.

A poc a poc, un nucli de gent que vol anar més enllà emergeix. Així, el 1974 comença a Gentilly, prop de París, una compartir de vida residencial amb tres persones, entre elles Pierre Goursat. Basant-se en l'exemple dels Estats Units, va néixer la idea de crear una comunitat de persones que viuen a les seves respectives cases, però units per compromisos comuns i regulars. Al setembre de 1976, durant un recés de tres setmanes, es consolida el grup fundacional i es porten a terme els primers compromisos. La vida en comunitat (amb els compartirs setmanals, els caps de setmana, l'acompanyament) i els fonaments de l'espiritualitat de la comunitat (l'adoració, la compassió, l'evangelització, en un ambient de lloança i d'amor a l'Església) ja estan sorgint. Al mateix temps, la Comunitat de l'Emmanuel descobreix Paray-le-Monial. Comencen allà, de manera regular, les sessions cada estiu. D'aquesta manera, l'espiritualitat del Cor de Jesús comença a influir en profunditat. Un grup de persones, més compromeses, pren el nom de la Fraternitat de Jesús: és com el cor de la comunitat.

Evangelitzar amb alegria!

A partir del compromís de les primeres quaranta persones el 1976, la comunitat creix molt ràpidament, tant numèrica com geogràficament. Lluny de limitar-se a París, no només es funda a les províncies, sinó a l'estranger. Com en els inicis, el nombre de membres es duplica cada any. El 1982, l'Emmanuel ja està present en 7 o 8 països i compta amb 1.100 membres i 2.500 el 1988. Quan Pierre Goursat va morir, amb fama de santedat, el dilluns sant, 25 març de 1991, la comunitat està ja present en tot el món. El nombre actual de 7.200 membres en 64 països (gairebé la meitat a França). Una de les gràcies de la comunitat, des dels seus inicis, és la diversitat d'edats, d'orígens socials i d'estats de vida. La comunitat suscita en particular vocacions al sacerdoci i persones consagrades. El primer sacerdot va ser ordenat el 1980, i quatre més ho foren el 1984. El 2004, l'Emmanuel compta amb 156 sacerdots i 100 seminaristes. A més, prop de 200 dones han optat pel celibat i un petit grup de germans.

L'Emmanuel és també una mena de laboratori de l'evangelització, i suscita moltes iniciatives per arribar a les persones on són i com són. La comunitat

està imbuïda per un dinamisme creatiu i és travessada per una gran alegria. "L'Emmanuel és l'evangelització amb alegria", va dir en una ocasió el cardenal Ratzinger.

També l'Església, reconeix la comunitat, primerament en el pla diocesà (Nanterre 1980, París 1982), i després pel que fa a l'Església universal, el 1992 com a Associació de fidels. Ella li confia una sèrie de missions, especialment les parròquies (una trentena fins a la data).

I sense cap mena de dubtes, podem dir sense por a exagerar que, en el curs de la seva joventut, però també rica història, la comunitat ha portat a compliment les promeses dels seus inicis. Presenta el rostre de Jesús als homes dels temps actuals, en la mesura en que pot, amb un gran desig d'ajudar a la societat moderna per trobar un fonament per a la seva vida. Ajuda i dóna suport a un gran nombre de conversions i vocacions a l'Església. Ella estima l'Església i també pateix per això. Diversos dels seus membres ja han donat les seves vides a Crist i altres van morir en fama de santedat. Així mateix, contribueix a l'aparició d'una nova cultura cristiana. Ha passat les proves de qualsevol comunitat naixent. Si es manté fidel a la bellesa i la radicalitat de la seva crida, podem dir que es troba certament en els seus inicis...

Bernard Peyrous